

தெரு விளைவு

(כ) ראו ^{ב' ע' ור' ע'} וראו שלא היה עניין
על אף בינוי פמו שהו ארכנוג
בעוד קאמוח³⁴, כי אכןם "אנכי נמן
לךם ביום ברכה וקללה", והם שני
הצווות כי הפלצת היא הצלחה יותר מ
הכיספי על הארי הוציא טומן³⁵, וככללו

היא מאנה 36 מתקורת של ישי
ומקספיק³⁷, ושניהם "לפניכם" להציג כב-
כח שתבחרו.³⁸

גנום אותו עד אפיקיהם נא תהנוון ולא תשימו קרהה בין
עיניכם למת (יד, א)

בפישוטו של מקרא קל להבין הקדמה בנים אתם לד' לאסור קרחה
 ולא תתגונדו ע"פ המשל המובה בזוהר^ק על המלך שליח את בנו לאחיך
 מעירות במדינתו כדי ללמד שמה חכמי ממלכות ומנהיגות ולאחר שישב
 שם כמה שנים הומינו המלך לחזור לארכונו ובני הכהר והעיר היו בוכים
 קשות על מה שבן המלך עזב אותם אבל החבוננו והכירו כי טוב לו לחזור
 אל אביו, כמו כן נשלח נשמה האדם לעולם הזה ללימוד דרכי השם ולקיים
 יצוחתו ולאחר זמן קורא המלך לבנה רהינו הנשמה לחזור אליו ואך דברי
 עזה^ז בוכים על הנשמה שעוזב אותם, אבל הלא ידעו יכירו שוה לטובתו
 לחזור לאביו בשמים, וזה פירוש הפסוק בין שבנים אתם לנו לך לעשנות
 האדם חזר הנשמה למקור מוצבתה לאביו בשם על בן אין לך לעשנות
 קרחה או חבורה על מת, אבל הלא דרשׁו חז"ל (יבמות יז). על לא
 תתגונדו לא תעשו אגדות אגדות בבחית דין כמבואר בסוגיא שם וצ"ע
 מה בא הילפotta זאת דוקא כשדברים על אישׁור קרחה וחבורה על
 מת.

אפשר למן דודוק על מה בשעה שנפטר האם רואה כל אחד ואחד

או נאכידת באופן אחר וכל אחד מדגיש נקודה אחרת בהאכידה ואיזה באיכה (א, יב) לוא אליכם כל עובי דzon הביטו וראו אם יש מכון מאכובי... והמגיד מדובנה המשיל זה למי שבנה בית חדש ומהדרי ומתקיים בה שריפה שנאהו בכל פינות הבית יש שנאבד למגרי ו Robbins עומדים ורואים ומקונין על האכירה יש בוכה על הבית, יש בוכה על הרוחטים, יש על התמנות מעשה אומן וציד אלל הבה"ב בוכה הפויגין כי hei שם חור בכותל שם הטמין כל הזהב וכספו שלא ירע איש עז ולכן הוא מתרמר וצועק האם יש מכוב כמאכבי הלא אין לכם מושע על מה שיש באמת לבבות ולקונן מריה, וכן hei באכידה בית מקדשו ועוז קינה ירמי אם מבנים המאכוב בהגון זהה מה שודוק האכידה ופטירתם במשפתחה יתכן דיעשו אגדות אגדות דכל אחד יביע צעוז על נקודות אחרות באכידה עד שנפרדו למגרי לאגדות שאין להם שפה משוחחת חזון בעין מה שייק האדמוני מקרזק זע"ל דנאמו בתחולת פרשטו ראי' לאקון ייחוי אנכי גנותן לפניו ישין ריבים ופייש משועם דראוי' טיל כל אחד ואחד שנות מהשוו אף דבניתן הבחוותם לכלום ביחס מ"ט הווא' והנותן לנו אמן ואחדו שנותנו מושען זוזי' חכומו' גנילם ויזו' מ"ט הווא' וזהו

"בנטה נין א"ז /תדרוש"

ונתנה את הברכה על הר גראם ואת הקלה על הר עיבל ויא נט

יש כאלו המבאים את מאורעות העולם על פי דברי חז"ל וכדו', ועל כל מה שקרה יש לחמ הגדורה והסביר מה זה ועל מה זה.

ונראה שטעות היה ביסוד הזרבים, כי בשם שינוי תורה שבכתב ואינו טילם למד פסיקים בלבד, אלא עפ"י חז"ל בתורה שבבעל פה, ואח"כ יש לנו את הראשונים והאחרונים, וכן בהשתלשות מרוב לתלמידיו, וא"א למדוד בלבד פסוקים בתורה אלא רק באופן של מסורת כזה חזקה - ה"ה לענייננו כל מעשי ה' בעולם הם כביכול כמו פ██וק בחומש, וכי אפשר לקום ולזרוש אותן בלבד לה, כי אין לנו על כן השתלשות של מסורת התורה.

טעונה נוספת ישנה כאן, שאין לנו שום הבנה איך התורה מגדירה מצרים בעולם, ולפעמים מתוון פסוקים ניתנים להבין שמדובר על מציאות מטויימת, ובאמת המציאית יהמצב שעליו מדבר הפסוק שווה לגמרי.

דוגמא לכך היא פרשタ אמרית הברכות והקללות על הר גראם והוא עיבל, אשר סבורים שמדובר בשני הרים גדולים וחשובים, שעל אחד מהם נקבעה הברכה ועל השני הקלה, אבל במתוך במסכת סוטה (לע"ז ד"ה מול מובה מהירושלמי שלא היו שם אלא ב') גבושיםות של עפר. הרי לנו כי איןנו מסוגלים להבין את המציאות המשתקפת מהפסוקים.

והנה ישנו רבים העוסקים בעניין גוג ומגוג, וחוובים על זה או על זה שהוא גוג ומגוג, אבל באמת אין אנחנו יודע עד מה. אנו סבורים שתזהה מלחמה גדולה עם אומה חזקה וכדו', אבל באמת אפשר שכלל לא מדובר על מלחמה כזו שאנו קוראים לה מלחמה, יכול להיות שהיא איזה מאורע שאנו לא ניחש לו כל חשיבות ובעצם הוא יהיה מלחמת גוג ומגוג, ואין בכוונה לחקור ולדרכו על כל הדברים הללו שהם מופלאים ורוחקים מהשנתנו.

(4) רמב"ם דילכות מלכים פרק יב הלכה ב

אמרו חכמים אין בין העולם הזה לימות המשיח אלא שעבוד מלכיות בלבד, יראה מפשרן של דברי הנביאים, שבתחילה ימות המשיח תהיה מלחמת גוג ומגוג, ושהקדם מלחמת גוג ומגוג יצמוד נביא לישר ישראל ולהזכיר לכם, שנאמר הנה אני שולח لكم את אליה ונני, ואני בא לא לטעמא הטהור, ולא לטהר הטמא, ולא לפסול אנשים שהם בחזקת כשרות, ולא להכשיר מי שהוחזקו פסולין, אלא לשום שלום בעולם, שנאמר והשיב לב אבות על בניים, ריש מן החכמים שאומרים שקדום ביהת המשיח יבא אליו, וכל אלו הדברים וכיוצא בהן לא ידע אדם איך יהיה עד שיחיו, שדבריהם סתוםין הן אצל הנביאים, גם החכמים אין להם קבלה בדברים אלו, אלא לפי הכריע הפסוקים, ולפיכך יש להם מחלוקת בדברים אלו, ועל כל פנים אין סדור הוויה דבריים אלו ולא דקדוקיהם עיקר בדת, ולעולם לא יתעסק אדם בדברי הגדות, ולא יאריך במדרשת האמוראים בענינים אלו וכיוצא בהן, ולא ישמע עיקר, שאין מביאין לא לידי יראה ולא לידי אהבה, וכן לא יחשב הקץין, אמרו חכמים תפחה רוחם של מחשבי הקצין, אלא יחכח ויאמין בכלל הדבר כמו שבארנו.

א' וְאֶת-בָּנָה אֲשֶׁר תִּשְׁמַע וְגֹן
וְהַקְלֵלָה אֲמֵן לֹא תִשְׁמַע וְגֹן.

מדקדקים אמיתי בברכה כחיב אשר
ובקללה אם. ונראה לפע"ד
פשוט כי הינה הקב"ה מתנהג עמו
ככ"ז האב עם בנו הקטן, שדרך האב
הוא להזקדים טוביה לבנו למען ילן ברוך
טווייס, ומקרים לו פרוטה ומנתנות כdry
עלילך בבית הספר וישקו על התורה,
ונון הוא מקרים לו שכורו, אבל איינו
מעויש את בנו עד אחר שכבר קלקל
דרכיו ולא מקודם. כמו כן הקב"ה נתנו
לני שכר טוב קודם קודם שקיימנו את המצוות
כמ"ש [תנחומא פ' אמרו ס"י ז' ומדיד'
שה ב"ז ב'] על מי הקדימני ואשלם
[איוב מ"א ג'], כלום מל אדם אה בנו עד
שילג נחתתי לו בן, כלום עשה מעקה עד
שילג נחתתי לו בית, וכן הקדים לחת לנו
ארון הקדושה על מנת נשמר מוצחים

Nov 21 1946 (6)

כל דבריהם כי זו נטה זה קון כמלוא מילוי כוונה נטולת
נטולת גבורה רון גברת ממנה רון, וגמה להונן למתן
ישג לך יונקן כי גברות וסיגריות פמיס רון כוון רון כוון
כממן דורות טה רון יטלה נטלה לאירועים מכל כוון
וכוונתך לאנו, ווינו כי הנטה כוון ווינו פין כי דבריהם
שנזרחים מכוסים חמיים כי חט למתקן בטוב וכומר נמיין ב' א'
בכל דבריהם רון רון, וכפ' מלמד כי הנטה ווינו כוון ב' ג'
טפס לווינו ונקטע כי צב' חכם וכטיג ואמר דבון כ' צהלה מושך
גבירות וכסירות, וחט מנגד רון רון סמוק נזרות מהלומות
דרכיך זיל זיל... - פ. ק.

ב' ח. שמוֹד וְמַתָּה. קָבֵב עֲכִילָל סָמֶע וּפְמָרָא מַח) וְלֹמֶךְ
כְּקוֹדִים פְּמוֹלָכְ לְפָמִיעָה, מָוד מָה רַיְכָ בְּמִינָה לְהָ
וְכִיחַנָּה כָּל, מָוד לְמָה נָגֵן מָהָר בְּמִצְבָּה כְּבָנָה הַלְּלָג נְפָסָק
זֶה, מָוד זָלֵל יְהוָה מְרוּבָה כְּבָנָה כְּגִילָה בְּנֶה לְתַחַת פָּעָם
לְמַהְמָלָה לְמַמְלָא יוֹמָכְ וְכָלָה כְּכָל קָדָשׁ וְלְמַהְמָלָה יוֹמָר וְגַמָּר
לְיִמְלָא לְמַמְלָא יוֹמָכְ וְכָלָה כְּבָנָה כְּגִילָה כְּיֻלָּה צָבָא כְּבָנָה
וְכְבָנָה טָקְדָם לְמָרָב בְּכָתָבָן, הַלְּכָן בְּכָוָנוֹתָה כְּיֻלָּה צָבָא מַעֲלָה גַּם
דְּבָרִים, הַמָּר מִוְרָה וּמִוְתָה כְּיֻלָּה בְּכָר בְּגַדְגָלָה יְלִמְלָג מַשִּׁיר מַשָּׁר
וְגַם, הַלְּכָר יְגַזְוּ רְזַל בְּגַדְגָלָה וּבְסִירִיבָה הַלְּכָר יְמַדְבָּר, הַלְּכָר בְּמַגְדָּל
טוֹלָכְ וּמַמְלָא קָבֵב וּזְפוּזָה כְּגִילָה זְהָוָה הַלְּכָר בְּמַהְמָלָה, וְכָנְגָד
דְּבָרִים בְּמַתְחַדְּפָה וּמַרְזָל הַלְּכָר וּמַקְמָנָה בְּלִיּוֹן נָקָד, כָּל בְּזִוְתָה
רְזַל (וּסְרִיבָה פַּט), וּבְכָל מָכְבָשָׂה בְּמַלְמָד הַלְּכָר כָּל פִּי טַף
לְבִיאָה כָּל גִּזְוָה וּבְמִיוֹתָה וּגְזִירָה שָׁמָדָה רְזַל, וְלֹמֶךְ כָּל פִּי
בְּגַדְגָלָה, טָמְרִיבָה וְכָל בְּדִזְרִיכָל מִזְמָרָתָב בְּגַדְגָלָה, וּבְכָל מָהָר

“בְּיִקְוֹן בְּקַבְבָּה נָגֵא אֶחָלָם חֲלָם וְנָמֵן אַלְדָּץ אָז אַמְּפִתְחָה”¹ בְּבָרְשָׁׂׂנִין; אֵין מִפְתַּח בָּאָרֶץ וּמִבְּאָיָה רָאִית מִפְשִׁיקִים עַל בָּרוּךְ.

שתים זה הטיבות המופיעות את האדם מודרך היישר — מוחשבות דעתות מוטעות, ותאות חמוריות. "ולא תתייר אידי לבבכם ואחריו עיניכם"² — אחרי הנאוויים שבלב ואחריו פסולי הדעות שבעיני השכל, בשם שיש עייני בקדושה, עיינים של "אפקה גראן לדעת"³; אך יש עיינים בטומאה, "העין רואה והלב חומד"⁴. ובמונטן תורה: "בן-השטים החמיין

אֲתִיקָלִי לַיְסָרֶן, וְעַל־הָאָרֶץ הַרְאָךְ אֶת־אָשָׁר הַגּוֹלְחָה¹. מִן הַשְׁמִינִי – שָׁכֵן נִפְתָּחוּ לָהּ בְשֻׁתַּעַם מִעֵמד סִנְיִי רְזִי עַולְמָן, וְעַל אֶתְהָ מִעֵמֶד זוֹא שָׁבָאמָר "אַתָּה קָרָאת לְדָרֻתָּי" וּבְרַשְׁעֵי² שָׁמֶן: "בְּשַׁנְתַּן הַקְּבָ"ה אֶת הַתּוֹרָה פָּתָחָ לָהּ שְׁבָעָה רְקִיעִים, וּבְשָׁמֶן שָׁקְרָעָ אֶת הַעֲלִילִים בְּרַקְעָ אֶת הַתְּנוּתָונִים וּרוֹאִ שְׁהָוָא יְהִידָּה, לְכָרְבָּנָה נָאָמָר 'אַתָּה קָרָאת לְדָרֻתָּי' וְעַל הָאָרֶץ – סָוף בְּלָדָנוֹתָה הָאָרְצִיוֹת, יַשְׁבֵּן הַעֲפָר עַל־הָאָרֶץ בְּפַעַתְּךָ³, וּבְאוֹבָד 'עַבְדָּל' שְׁפָטָה עַלְמָן וְאֶרְחָן מִתְקֻמָּמוֹה לְזִין⁴. בְּלֹפֶן הַחֲטָאִים הַנִּשְׁבָּרִים מִגְּבָּל מִסְרָאִים, שְׁמַרְתָּ אֶתְהָ, וְבְלֹפֶן תְּשִׁיבָה וְתְּשִׁיבָה מִתְּאָמָן תְּשִׁיבָה⁵ אֶתְהָ בְּנֵי־עַמְּךָ⁶ לְבָנָה.

מסיותים ומדיחים רגיט קמו להם לישראל בבל משך זמן ליום. ואף הם משני סוגים. יש שבאו להחות מן הדרן במחשבות מזוייפות ובריענות פסלים. ויש שבאו בפיזוניות חרדיים ובגיגיות ארציתם. והיו באלה שנפללו בפח באחדות ממשתי החסתות והזהדות. או שנכשלו בדעתן, או שלא עמדו בנסיון הארכיאות. אבל אלה היו עלם נופלים. רוכב הגדול של העם לא יכול להם נביאו השקר וחולמי החלומות. העם בכלל ציה ברצון ובחוקף לחוץ שנאמר להם: "כִּיִּקְרַבְנָא אֶלְךָ חֲלֹם וַיְתַנוּ אֶלְעֵינָהּ אֹהֶן" בשמות "או מופת" הארץ – בין שירוא

בדעתות עקלקלות, בשמותים, ובין שיפוי בהבטחות שי' כל טוב באזרז... ייבא האות והמייה... לאנור נלה אורה אליהם אחרים אחרים... אמן הדעתות והבטחות הללו מביאות לידי אלילוון, לא תשמע אלידברי היבאי היזא א' אל-חולם חמוץ בהוא... "אחרי ד' אל-קיבם תלכדי... ואת-מעטוי תשמרו".

פונ-ה. כי יהיה לך אכיוון וכור' לא תאמץ את לבך, ולא מkapoach וכור' כי פתוח תפחה את ידרך לנו.

מרמז בזה הכתוב סדר נכון בנטיגת הצדקה שיהיה אדם זהור בזה. דהנה אם האזם כופף אצבעותיו, אזי כל האצבעות נראים שות, ואמ ידו פתווחה, אזי רואים בחוש שאין כל האצבעות נראים שות, אלא אחד גדול ואחד קטן. **ו אמרו חז"ל על הפסוק** "די מחסورو אשר יחסר לו", אפיקלו סוס לרכב עליו ועבד לרוץ לפניו, שצרייך ליתן לכל אחד לפי כבודו וערכו, והגדול לפי גודלו והקטן לפי קטנו, אשר זה צרייך הבדיקה הרבה ועדעת, חלק בין איש לאיש ולהיות מזו מהחרבין **במצות הצדקה**, כי לא רבים יוכמו בה לסת לב שמצוות הצדקה לחלק עצת. לפי שיש הרבה שחושין הצדקה ללאו יצאת.

לפייך נתנה התורה סימן טוב לאדם, שיבין עניין זה מאכזבויותיו, ואמרה לא תקפוץ את ידך,adam האכזבויות כפופות על היכן נראהות כולם שווות זו לזו, וכך גם צדקה אתן לכולם בשווה. לא כן, רק כי פותח תפוח את ידך, ותראה בחוש **שהאכזבות אינן** שוות זו לזו, וכך גם תבחן שאין כל העניינים שוים זה זהה, ותראה ליתן "די מחסרו אשר יחסר לו".
(אמרוי נעם, לר' מרדי שמואל ריווקין, רושא תרניצי, ע' 85)

או וואי יתוויזט לב כל איש לשננות בזג הון,
אמגנט באמה אין זו שמחה שלמה לנבואה כי
זהו רך שמחה בטובות עצמן, אבל כי עכש
מאתנו שאפילו בזמנן שה"ז אין עת האסיף ככי
שבירה לנו בשנה ההיא בעותה ר' שבלה הארץ

מככל מקום נוהג וכשפט ביה ולא גודא דאנו
מהר ובזאת הוא יתרבכו תכואתינו ומישלה יוזם
בעתך על כל פניך. וזה שאנו זו הפסח
העשה לך שבעת ימים באספוך אגרון ומייסך,
וזאו באספוך תבואהך ידעתי אם ידעתי Shiryon
לבך ושמחת בחגך. אמרות שנחתה זו רק לךDia
בי רק בטובות עצמן ירוו לבך אבל יותר מזה

אנו מבקש שבעת ימים תחוג לה א' לך
שהשמחה לא תהיה רק בעבור אספנות קניין
עולם הזה, כי אם לה' א' לך עבדה
לגביה שוכית להתרצוז לפניו בימים הקדושים

שעברו עליון לטובה, ואו תשנת בכל מעבר
ומצב שתיהה הילין בזמנים אשר יתנו לה
כלומר באיזה מקום ובעוד שיבוא לה לך אין
תשאוף או לא תאוסף תכונתו, אונד תעשו
את שלן לקים ושםת ולא חdag ובשבור זיין

הה הפטמות מעשה לך שבעת ימים ואביך
מגרן זמייקן ושמחת מתגן אתה ובן
וכי שבעת ימים מתון לה אלקיין במקומות אשר
יבחר ת כי יברך ח' אלקיך בכל תבואהך
ובכל מעשה ידו והיות אך שם (דברים טו,
יג-טו). יש לבדוק במקומות אלו שככל לאמר ||
שבעת ימים תהוג וכי אהרי שכבר אמר
בראשונה זה האותות מעשה לך שבעת ימים,
ועוד מה במלחלה אמר תעשה "לע" ושוב אמר
זהו לה אלקיין ואמרתי לפרש לפני הוכן
והמקום. כי הנה ימים אלו זמן שמחתנו ועיקר

השנה מה הן אמורים באישר עבורי עלינו ימים
הקדושים וככינו לרצות פנוי בוראנו, כידוע,
אפרים באמת לאו כל מוחה סביל דע לשמות
שנהה רוזגית פהורה, כל כן תלה הכתוב נון
שנזהתנו בעת האפיק, שיש לשמות על טוב ה' ג'
עמדו לחתם לנו די מחסוננו, והנה את התשנים
בסדרון שהארון אהן יבילה וען הסדרון יון פרינו